

СТИВЪН КИНГ СИВО ВЕЩЕСТВО

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

През цялата седмица метеоролозите предвещаваха приближаване на буря от север; в четвъртък прогнозите им се сбъднаха: разрази се истинска виелица. В четири следобед снегът вече бе натрупал двайсетина сантиметра и продължаваше да вали. Обичайните посетители — пет-шест на брой — се бяха скупчили около печката в „Бухала“ на Хенри — единственото магазинче в тази част на Бангор, което работи двайсет и четири часа без прекъсване.

Бизнесът на Хенри не е особено преуспяващ — той разчита главно на момчетата от колежа, които купуват от него бира и вино — но все пак старият ни приятел успява да свърже двата края. Магазинчето му е истинско пристанище за нас — старите лентяи-пензионери. Всеки ден идваме тук, разменяме клюки за това кой наш връстник е починал наскоро; цялата компания е на мнение, че краят на света приближава.

През този след обяд Хенри стоеше зад тезгяха, а Бил Пелъм, Бърти Конърс, Карл Литълфилд и моя милост, седяхме около печката. От време на време поглеждахме към прозореца — нито една кола не се движеше по „Охайо Стрийт“, а снегоринът едва успяваше да я разчисти. Вятърът навяваше преспи по уличното платно и го превръщаше в гръбнак на огромен динозавър.

През целия следобед в магазина влязоха само трима клиенти, включително слепия Еди. Еди е прехвърлил седемдесетте и не е напълно сляп, само дето не вижда добре и се препъва във всичко. Идва в магазина на Хенри веднъж, два пъти седмично, пъхва под палтото си един хляб и си излиза с победоносно изражение, сякаш ни се подиграва: *„Така ви се пада, тъпи копелета, ето че пак ви измамих!“* Веднъж Бърти попита Хенри защо търпи това безобразие.

— Ще се опитам да ти обясня — рече нашият домакин.

— Преди няколко години Министерството на отбраната поиска двайсет милиона долара за създаването на някакъв свръхмодерен самолет. Накрая разходите по конструирането му възлязоха на седемдесет и пет милиона, а проклетата машина отказа да се вдигне във въздуха. Това се случи преди десет години, когато със слепия Еди бяхме по-млади. Аз гласувах за жената, одобрила този законопроект, а Еди — против нея. Оттогава му давам хляб безплатно.

Бърти озадачено го изглежда — явно не беше схванал връзката между провалилия се проект и хляба на слепия Еди — сетне се

облегна назад в стола си и дълбоко се замисли.

Вратата отново се отвори и леденият вятър нахлу в магазина. Някакво момче прекрачи прага и изтупа снега от ботушите си. След миг го познах — беше синът на Ричи Гренъдайн; изглеждаше така, сякаш беше видял призрак. Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу, лицето му имаше пръстен цвят.

— Мистър Пармалий — обърна се момчето към Хенри, а изцъклените му очи се въртяха като сачмени лагери, — трябва да дойдете у нас. Моля ви, вземете бирата на татко и елате. Страхувам се да се върна там!

— Хей, я говори по-бавно! — възкликна Хенри, свали бялата си престилка и заобиколи тезгяха. — Какво се е случило? Навярно баща ти пак има запой?

Думите му ме подсетиха, че доста отдавна не съм виждал Ричи. Обикновено идваше всеки ден в магазина, за да си купи кашон от най-евтината бира. Беше едър, пълен човек, бузите му бяха провиснали, а раменете му приличаха на свински бутове. Ричи се наливаше с бира като смок, но докато работеше в дъскорезницата на Клифтън, никога не се напиваше.

После се случи нещо — камионетка с дърва се преобърнала върху него (поне така твърдеше Ричи) и той беше свободен като волна птичка. При това компанията, за която работеше, му отпусна пенсия — казваха, че е получил някаква травма на гръбнака. Във всеки случай Ричи адски напълня. Напоследък престана да се отбива в магазина, въпреки че синът му често идваше за обичайния кашон бира. Беше много симпатично хлапе. Хенри му даваше бирата, защото знаеше, че малкият изпълнява поръчка на баща си.

Напрегнах слуха си и дочух момчето да казва:

— Татко действително имаше запой, но бедата не е там. О, мистър Пармалий... у дома става нещо *ужасно*!

Хенри явно усети, че момчето ще се разплаче, затова побърза да извика:

— Карл, би ли ме заместил за момент?

— Разбира се.

— Хайде, Тими, ела с мен в склада и ми обясни какво става.

Той отведе момчето в съседната стая, а Карл заобиколи тезгяха и се настани на стола на собственика. Замълчахме. През стената чувахме

гърления глас на Хенри, който обясняваше нещо, последван от пискливото гласче на Тими Гренъдайн. Изведнъж момчето се заплака; Бил Пелъм се изкашля и се залови да тъпче лулата си. Реших да се обадя:

— Не съм виждал Ричи от няколко месеца...

— Не си изгубил много — изръмжа Бил.

— За последен път идва тук някъде към... края на септември — обади се Карл. — Спомням си, че беше преди Хелуин. Купи си цял кашон „Шлиц“. Още тогава забелязах, че е страшно напълнял.

Замълчахме. Момчето говореше през сълзи. Навън вятърът виеше и пищеше; по радиото съобщиха, че до сутринта снегът ще натрупа още двайсетина сантиметра. Беше средата на януари; внезапно се запитах дали някой, освен сина му, е виждал Ричи Гренъдайн от октомври насам.

Хенри и момчето поговориха още известно време в склада, сетне дойдоха при нас. Хлапето беше свалило палтото си, но Хенри бе облякъл своето. Тими все още тихичко хълцаше както правят всички деца, когато най-лошото вече е минало; очите му бяха зачервени и той бързаше да ги сведе, щом някой от нас го погледнеше.

Хенри изглеждаше много разтревожен.

— Мисля си, че ще е по-добре Тими да се качи у нас — жена ми ще му приготви печено сирене, или нещо друго. Предлагам неколцина от вас да ме придружат до апартамента на Ричи. Тими казва, че баща му го изпратил за бира. Ето парите — той се опита да се усмихне, но не успя.

— От коя бира да взема? — попита Бърти.

— От „Хароу Сюприм“ — отвърна Хенри. — В склада има няколко кашона.

Аз също се изправих. Единствено ние с Бърти бяхме в състояние да придружим Хенри. Ревматизмът на Карл е особено мъчителен през зимата, а Били Пелъм почти не може да си служи с дясната ръка.

Бърти донесе четири опаковки с по шест кутии бира и аз ги подредих в празен кашон, докато Хенри заведе момчето в апартамента си над магазина и го повери на жена си. Когато отново се върна при нас, предпазливо хвърли поглед през рамо, за да се увери, че вратата е плътно затворена.

— Какво се е случило? — заядливо попита Били. — Да не би Ричи да е натупал хлапето?

— Не — отвърна Хенри. — Засега предпочитам да не ви обяснявам — страхувам се, че ще ме сметнете за луд. Но все пак ми се иска да ви покажа нещо — ето парите за бирата, които ми даде Тими.

Той с погнуса измъкна четири банкноти от джоба си. Реакцията му не ни учуди — банкнотите бяха покрити със сивкава слуз, напомняща пяната на повърхността на развалени компоти.

Хенри ги остави на тезгяха, усмихна се странно и се обърна към Карл:

— Не позволявай никому да ги докосне. Ако е вярно дори половината от онова, което ми разказа момчето...

Той отиде до умивалника и грижливо изми ръцете си.

Изправих се, увих шала около врата си, облякох палтото си и го закопчах догоре. Нямаше смисъл да взимаме кола — Ричи живееше в къща на „Кърв Стрийт“ в покрайнините на града — снегоринът почти никога не стигаше дотам.

Тръгнахме към вратата, а Бил Пелъм извика след нас:

— Пазете се!

Хенри мълчаливо кимна и постави кашона с бира върху ръчната количка, която стои зад вратата. Излязохме навън.

Вятърът ни прониза като остър нож. Побързах да увия главата си с шала. За секунда останахме на прага, докато Бърти сложи ръкавиците си. Лицето му беше изкривено от болка — напълно му съчувствах. Едно е да си млад, да караш ски по цял ден, а вечер да препускаш с онези проклети снегомобили; но когато прехвърлиш седемдесетте, чувстваш как североизточният вятър смразява костите ти.

— Не искам да ви плаша, момчета — поде Хенри и странната усмивка, примесена с отвращение, отново се появи на лицето му, но все пак съм взел предпазни мерки. По пътя ще ви предам разказа на момчето... защото трябва предварително да научите всичко.

Той измъкна тежък четирийсет и пет калибров пистолет от джоба на палтото си — оръжието, което държеше заредено под тезгяха на магазина, откакто през хиляда деветстотин петдесет и осма започна да работи денонощно. Нямам представа откъде се е снабдил с пистолета, но бях свидетел как веднъж го насочи към някакъв нахалник, който

мигом си плю на петите. Признавам, че Хенри е голям смелчага. Веднъж най-безцеремонно изхвърли от магазина колежанин, който го караше да осребри чека му. Хлапакът си получи заслуженото и се повлече навън като пребито куче.

Разказвам ви всичко това, защото Хенри явно искаше ние с Бърти да разберем, че работата е сериозна и че ни очакват неприятности.

Тръгнахме по заснежената улица, приведени под вятъра като перачки, прегърбени под тежестта на мокрото пране. Хенри тътреше след себе си количката и разказваше онова, което бе научил от момчето. Вятърът се опитваше да отнесе думите му преди да достигнат до слуха ни, но все пак чухме почти всичко, дори повече, отколкото ни се искаше. Радвах се, че Хенри носи револвера си.

— Момчето каза, че всичко започнало с бирата; всекиму се е случвало да попадне на развалена бира: безвкусна, вмирисана или зеленикава като петно от урина върху гащите на ирландец. Веднъж ми обясниха, че е достатъчна дори микроскопична дупчица в кутията за да проникват бактерии, което довежда до странни реакции. Отворът може да е толкова малък, че бирата дори да не изтече, но бактериите успяват да се промъкнат вътре. А бирата е отлична среда за развитието им.

През онази октомврийска нощ Ричи се прибрал с цял кашон бира и се заловил да я изкърка, докато Тими пишел домашните си както обикновено.

Момчето тъкмо се канело да си легне, когато чуло възгласа на баща си: „Боже Господи, тази е развалена!“

Тими попитал: „Какво е развалено, татко?“ А Ричи отвърнал: „Бирата. Никога не съм пил толкова отвратителна бира“ Навярно се питате защо е изгълтал бирата щом не му е харесала, но сигурно не сте виждали как Ричи Гренъдайн се справя с пиенето. Един следобед седях в кръчмата на Уоли и бях свидетел как той спечели най-смахнатия облог. Басира се с някакъв тип, че ще изпие двайсет чаши бира за една минута. Никой от местните хора не искаше да се обзаложи, но онзи търговски пътник от Монпелие рискува цяла двайсетачка. Ричи изгълта двайсетте чаши за петдесет и три секунди, въпреки че залиташе, когато си тръгна. Ето как онази бира е попаднала в стомаха му — навярно я е изгълтал на един дъх, преди да усети, че е развалена.

Извикал на сина си, че му се повръща, но докато се добере до тоалетната, прилошаването му преминало. Момчето каза, че подушило кутията — от нея се разнасяла такава воня, сякаш вътре имало умряла мишка, а около отвора се виждала сивкава пяна.

След два дни Ричи се прибрал от училище и заварил баща си да гледа сапунените опери по телевизията; всички щори в апартамента били спуснати. Момчето попитало баща си какво се е случило, защото обикновено Ричи не се прибирал вкъщи преди девет. „Нищо не се е случило — отвърнал Ричи. — Просто гледам телевизия. Днес не ми се излизаше.“ Тими запалил лампата над умивалника, а баща му извикал: „Веднага изгаси проклетата лампа!“ Хлапето се подчинило, въпреки че се питало как ще си напише домашните на тъмно. Знаело, че когато Ричи е в подобно настроение, най-разумно е да не му задава излишни въпроси. „Иди ми купи един кашон бира — продължил баща му. — Парите са на масата.“ Когато момчето се върнало, баща му продължавал да седи в мрака, навън също се било стъмнило. Телевизорът не работел. Този път Тими наистина се изплашил — на негово място всеки би се паникьосал.

Представете си: бил сам в тъмния апартамент, а баща му седял в ъгъла като безформена грамада.

Оставил бирата на масата (знаел, че баща му не я обича студена) и се приближил към него. Усетил някаква воня като на развалено сирене. Това не му направило особено впечатление, тъй като Ричи не бил образец на чистота. Тими крадешком се промъкнал в стаята си, плътно затворил вратата и се заел с уроците си. След няколко минути баща му отново пуснал телевизора и отворил първата за вечерта бира.

В течение на две-три седмици нищо не се променило. Сутрин момчето отивало на училище; когато се прибирало, заварвало баща си пред телевизора, а парите за бирата — на масата.

Вонята в апартамента се увеличавала. Ричи не разрешавал да се вдигат щорите, а към края на ноември забранил на Тими да учи в стаята си. Заявил, че не може да търпи светлината, която се процеждала под вратата. Ето защо след като купел бирата на баща си, Тими отивал при свой приятел, който живеел наблизко.

Един ден, след като се прибрал от училище — било четири часът и вече се смрачавало — Ричи му наредил да запали лампата.

Момчето се подчинило и с учудване забелязало, че баща му е увит в одеяло. „Погледни ме“ — казал Ричи и измъкнал ръката си навън. Само че това изобщо не било ръка, а някаква сивкава маса. Тими се изплашил до смърт и извикал: „Татко, какво става с тебе?“ А Ричи отвърнал: „Не знам. Но не ме боли... дори ми е приятно.“ Момчето предложило да извика доктор Уестфейл.

Одеялото затреперило, като че тялото под него било обзето от гърчове и Ричи възкликнал: „Да не си посмял! Ако го направиш, ще те докосна и ще те заразя!“ Сетне отново закрил лицето си.

Неусетно бяхме стигнали до ъгъла между „Харлоу“ и „Кърв Стрийт“. Целият треперех и не само от студа.

Хората предпочитат да не вярват на подобни истории, но света има много необясними явления.

Навремето имах познат на име Джордж Келсо, който работеше по поддръжката на обществените сгради. Цели петнайсет години той се спускаше в тунелите на канализацията, свързваше прекъснати електрически кабели и тъй нататък, докато един ден внезапно напусна, две години преди да навърши пенсионна възраст. Неговият приятел Френки Халдерман разказваше, че Джордж влязъл в някаква канализационна тръба засмян както винаги, а когато се появил след петнайсет минути, косата му била бяла като сняг, а очите — изцъклени, сякаш бил надникнал в ада. Изтичал в служебната сграда, перфорирал картоната си, съблякъл работните си дрехи, сетне отишъл в кръчмата на Уоли и започнал да се налива. След две години алкохолът го довършил. Френки казваше, че се опитал да разбере какво се е случило — само веднъж Джордж споменал нещо — и то когато бил мъртво пиян. Обърнал се към Френки Халдерман и го попитал дали е виждал паяк колкото куче, разположил се в центъра на огромна паяжина, пълна с мъртви котенца, впримчени в копринените ѝ влакна. Не твърдя, че тази история е истинска, но съм убеден, че в най-затътените ъгълчета на света се крият същества, при вида на които направо можеш да полудееш.

Ето защо тримата спряхме на ъгъла, без да обръщаме внимание на пронизващия вятър, който помиташе улицата.

— Какво видял Тими? — попита Бърти.

— Някакво същество, което все още имало прилика с баща му, но било обвито от сивкаво желе... Сторило му се, че дрехите на Ричи са прилепнали към кожата му, сякаш се били разложили върху тялото му.

— Господи! — прошепна Бърти.

Хенри продължи:

— След миг Ричи отново се завил с одеялото и изкрещял на сина си да изгаси лампата.

— Искаш да кажеш, че се е превърнал в плесен — намесих се аз.

— Да, нещо такова — отговори Хенри.

— Пригответи пистолета — обади се Бърти.

— Да, струва ми се, че ще ни потрябва.

Тримата бавно поехме по „Кърв Стрийт“.

Къщата, където живееше Ричи Гренъдайн се намиреше на върха на хълма — беше една от безвкусните сгради във викториански стил, построени в началото на века от богатите производители на хартия. Сега повечето от тях бяха разделени на апартаменти. Когато Бърти успя да си поеме дъх, побърза да ни каже, че Ричи живее на третия етаж — точно под куличката на покрива, щръкнала като иронично повдигната вежда. Използвах паузата да помоля Хенри да довърши разказа си.

— Един ден към края на ноември Тими се прибрал у дома и открил, че освен спуснатите щори, баща му е заковал одеяла върху всеки прозорец в апартамента. Отвратителната воня се засилвала — била някак си сладникава, сякаш ферментирали плодове. Една-две седмици по-късно Ричи започнал да кара момчето да му затопля бирата върху печката. Представи си само: Тими бил съвсем сам в жилището, докато баща му се превръщал в... не знам точно в какво. Хлапето било принудено да му затопля бирата и да слуша как... това чудовище я пие, като издава отвратителни звуци — все едно старец сърба попарата си! Днес пуснали по-рано децата от училище поради приближаващата се буря. Момчето твърди, че се прибрало право вкъщи. В коридора на горния етаж нямало осветление — Тими е сигурен, че някоя нощ баща му се е промъкнал навън и е счупил лампата, — затова хлапето пипнешком се добрало до вратата на тяхното жилище. Дочуло някакъв шум зад нея и внезапно му хрумнало, че не знае какво прави баща му през целия ден. Повече от

месец не го било виждало да става от стола си, а все някога би трябвало да спи и да ходи до тоалетната.

В центъра на вратата имало шпионка, която би трябвало да се затваря отвътре, но капачката била счупена още когато се нанесли в жилището. Тими ловко се покатерил по вратата, отместил капачето и погледнал през шпионката.

Хенри прекъсна разказа си, защото се озовахме пред къщата, която заплашително се извисяваше пред нас като грозно лице с прозорци вместо очи. Вдигнах поглед към третия етаж — както очаквах, прозорците бяха тъмни — все едно, че бяха заковани с одеяла, или боядисани в черно.

— След секунда зрението му се приспособило към полумрака в апартамента — продължи Хенри. — Тогава Тими съзрял огромна сивкава маса, която изобщо не приличала на човек, да се плъзга по пода, като оставяла след себе си слюзеста следа. Отвратителното същество протегнало подобие то си на ръка, отместило една дъска на пода и измъкнало някаква котка.

Хенри замълча. Бърти пляскаше с ръце, за да се сгрее — на улицата цареше кучешки студ, но ние се страхувахме да влезем в сградата. Приятелят ни продължи разказа си:

— Мъртва котка, която започнала да се разлага. Момчето забелязало, че се е подула, по нея пълзели червейчета...

— За Бога, престани! — извика Бърти.

— И Ричи я изял — довърши Хенри.

Опитах се да преглътна, имах чувството, че мазна буца е заседнала в гърлото ми.

В този миг Тими затворил шпионката и побягнал.

— Струва ми се, че не мога да се кача горе — прошепна Бърти.

Хенри ни изгледа последователно, сетне прикова очи в Бърти.

— Налага се да отидем — обадох се аз. — Нали носим бира на Ричи.

Бърти неохотно се подчини. Изкачихме стъпалата пред къщата и влязохме в коридора. Моментално подуших вонята.

Знаете ли как мирише през лятото във фабрика за ябълково вино? Миризмата на ябълки ви се струва ужасно натрапчива, сякаш полепва по кожата ви; но през есента тя дори е приятна, защото острото, тръпчиво ухание сякаш пробива със свредел обонянието ти. Къщата

миришеше на фабрика за ябълково вино през лятото, само че вонята беше още по-нетърпима.

В коридора на партерния етаж имаше само една крушка в матиран глобус, която хвърляше слаба светлина. Стълбата към горните етажи тънеше в мрак.

Хенри шумно отпусна количката на пода; докато изваждаше кашона с бирата, натиснах бутона за осветлението на втория етаж. Но той не работеше — точно както беше казало момчето.

Бърти прегракнало прошепна:

— Аз ще нося бирата — ти пригответи пистолета.

Хенри мълчаливо ми подаде кашона и тримата тръгнахме нагоре по стълбата. Хенри вървеше най-отпред, аз го следвах, а Бърти се тътреше след нас с кашона в ръце. Когато се озовахме на площадката на втория етаж, вонята стана още по-нетърпима. Миришеше на гнили, ферментирали ябълки, но се долавяше и друга, ужасна смрад.

Когато живеехме в Левант, имах куче на име Рекс — беше симпатичен помияр, но не умееше да се пази от преминаващите коли. Прегазиха го един следобед, докато съм бил на работа; Рекс пропъзлял под къщата и умрял там. Господи, вонята беше кошмарна. Накрая се наложи да се пъкна отдолу и да го избутам с пръчка. Миризмата в тази къща беше същата — натрапчива, сякаш лъхаше от покрито с мухи разложено тяло.

До този миг всичко ми се струваше като на шега, едва сега осъзнах сериозността на положението и възкликнах:

— Господи, защо съседите не се оплачат?

— Кой съседи? — попита Хенри и на лицето му отново се появи особената усмивка.

Огледах се и забелязах, че коридорът е покрит с дебел слой прах, вратите на трите апартамента на втория етаж бяха заключени.

— Питам се кой е собственикът? — обади се Бърти, подпря кашона на перилото на стълбата и си пое дъх. — Не беше ли Гейтоу? Странно как не ги е изхвърлил...

— Кой би се качил до горе, за да го стори? — попита Хенри. — Ти би ли го направил?

Бърти не му отговори.

След няколко секунди отново се заизкачвахме — стъпалата към третия етаж бяха по-тесни и по-стръмни. Ставаше все по-горещо.

Имах чувството, че всеки радиатор в сградата дрънчи и съска. Вонята беше ужасна — имах чувството, че разбъркват вътрешностите ми с пръчка.

Когато изкачихме стълбата, видяхме къс коридор, а в дъното му имаше врата с шпионка по средата.

Ненадейно Бърти тихо възкликна, сетне прошепна:

— Погледнете само! Имате ли представа в какво се забъркваме?

Сведох поглед и съзрях локвички слуз по коридора. Навярно някога е бил застлан с пътека, но сивкавото вещество я бе унищожило.

Хенри тръгна към вратата, последвахме го. Нямам представа как се чувстваше Бърти, но аз треперех като лист. Но Хенри беше непоколебим — почука на вратата с дръжката на пистолета и извика:

— Ричи? — Гласът му беше съвсем естествен, въпреки че лицето му бе мъртвешки бледо. — Аз съм Хенри Пармалий от магазина. Донесох ти бирата.

В продължение на около минута цареше тишина, сетне дочухме глас:

— Къде е Тими? Къде е синът ми?

В този момент изпитах желание да си плюя на петите, защото това не беше човешки глас — беше странен, тих и бълбукащ, сякаш някой говореше с уста, пълна с лой.

— Момчето остана при жена ми — отвърна Хенри. — Тя ще му даде да вечеря. Синът ти е кльоцав като бездомна котка, Ричи.

Настъпи тишина, сетне се разнесоха кошмарни, мляскащи звуци, все едно, че някой газеше с гумени ботуши през дълбока кал. Дочухме особения глас иззад самата врата:

— Отвори вратата и бутни вътре кашона с бира. Но преди това издърпай всички халки на кутийките — аз не мога да го направя.

— Ей сега — отвърна Хенри. — Да не си болен, Ричи?

— Няма значение — отговори гласът и изведнъж стана ужасно припряно. — Бутни бирата вътре и си върви!

— Не се задоволяваш само с умрели котки — тъжно промълви Хенри. Вече не държеше пистолета за дулото, а се прицелваше право във вратата.

Внезапно ме осени прозрение, схванах онова, което Хенри бе разбрал още докато Тими му разказваше историята си. Вонята на гнилоч и на разложение сякаш се засили, когато си спомних за двете

млади момичета и за неколцина бездомни пияници, изчезнали от града през последните три-четири седмици, и то винаги през нощта.

— Вкарай кашона вътре, или ще изляза да си го взема — изрече гласът.

Хенри ни направи знак да се отдръпнем и ние се подчинихме.

— По-добре излез, Ричи. — Той се прицели във вратата.

Настъпи зловеща тишина. Помислих си, че най-страшното е свършило, но внезапно вратата се отвори с трясък — толкова внезапно и с такъв замах, че се изду, преди да се удари в стената. Ричи застана на прага.

След миг двамата с Бърти се втурнахме надолу по стълбата, като взимахме по три-четири стъпала наведнъж. Изхвърчахме през вратата и, залитайки и падайки, хукнахме през снега.

Докато слизахме по стълбата дочухме как Хенри стреля три пъти — звукът отекна през празните коридори на изоставената, прокълната къща, като че избухваха гранати.

До края на живота си (независимо колко години са ми останали) не ще забравя онова, което видяхме миг преди да побегнем: огромна, сива, човекоподобна маса, която се тресеше като желе и оставяше слузеста диря след себе си.

Но това не беше най-страшното. Очите на чудовището бяха плоски, жълтеникави и жестоки като на звяр. При това не бяха две, а четири; в центъра между тях съзрях белезникава рязка, през която напираше пулсираща розова плът, като че бе разрез в корема на шопар.

Разбирате ли, чудовището се разделяше на две!

С Бърти се добрахме до магазина без да промълвим нито дума. Не бях сигурен какво се върти из главата му, но знаех какво се върти в моята: таблицата за умножение. Две по две е четири, четири по две — осем, осем по две — шестнайсет, шестнайсет по две...

Когато ни видяха, Карл и Бил Пелъм скочиха на крака и ни заразпитваха. Но ние мълчахме. Седнахме с лице към вратата и зачакахме Хенри да се появи. Бях стигнал до трийсет и две хиляди седемстотин шейсет и осем по две... Седяхме си на топличко, отпивахме от чашите с бира и се питахме кой от двамата ще се появи. Все още сме там... но никой не идва.

От сърце се надявам, че това ще бъде Хенри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.